

“मीठे बच्चे- सारा दुनियाँमा तिमी जस्तो पद्मापद्म भाग्यशाली विद्यार्थी कोही छैन, तिमीलाई स्वयम् ज्ञान सागर बाबा शिक्षक बनेर पढाउनुहुन्छ ।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ सोख सधैं भइरह्यो भने मोहको धागो टुट्नेछ ?

उत्तर:- सेवा गर्ने सोख भयो भने मोहको धागो टुट्नेछ । सधैं बुद्धिमा याद रहोस्, यी आँखाद्वारा जे देखिन्छ ती सबै विनाशी हुन् । यसलाई देखेर पनि नदेख । बाबाको श्रीमत छ- नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... (हियर नो इभिल, सी नो इभिल...) ।

ओम् शान्ति । शिव भगवानुवाच मीठे शालिग्राम वा रूहानी बच्चाहरूप्रति । यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्- हामी सत्ययुगी आदि सनातन पवित्र देवी-देवता धर्मका थियौं, यो कुरा याद राख्नु छ । आदि सनातन देवी-देवता धर्मलाई त धेरैले मान्छन् तर देवता धर्मको बदला हिन्दू नाम राखिदिएका छन् । तिमी जान्दछौ हामी आदि सनातन को थियौं फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा यस्ता बनेका हौं । यो भगवान्ले बसेर सम्झाउनुहुन्छ । भगवान् कोही देहधारी मनुष्य हुनुहुन्न । अरू सबैको आ-आफ्नो देह छ, शिवबाबालाई भनिन्छ विदेही । उहाँको आफ्नो देह छैन अरू सबैको आफ्नो देह छ, त्यसैले आफूलाई पनि यस्तो विदेही सम्झिदा कति राम्रो लाग्छ । हामी के थियौं अब के बनिरहेका छौं । यो ड्रामा कस्तो बनेको छ यो पनि तिमीले अहिले बुझ्दछौ । यो देवी-देवता धर्म नै पवित्र गृहस्थ आश्रम थियो । अहिले आश्रम छैन । तिमी जान्दछौ- अहिले हामी आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहेका छौं । हिन्दू नाम त अहिले राखेका हुन् । आदि सनातन हिन्दू धर्म त छैन । बाबाले धेरै पटक भन्नुभएको छ- आदि सनातन धर्मकालाई सम्झाऊ । भन, त्यसमा लेख, आदि सनातन देवी-देवता पवित्र धर्म के हो वा हिन्दू धर्म के हो ? तब उनलाई ८४ जन्मको बारेमा थाहा हुनेछ । यो ज्ञान त धेरै सहज छ । केवल लाखौं वर्ष भन्नाले मनुष्य अलमलमा पर्छन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । सतोप्रधानबाट तमोप्रधान बन्नु पनि ड्रामामा पार्ट छ । देवता धर्मवाला नै ८४ जन्म लिँदा-लिँदा कति छी-छी बनिसकेका छन् । पहिला भारतखण्ड कति उच्च थियो । भारतखण्डको नै महिमा गर्नुपर्छ । अब फेरि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान, पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ अवश्य बन्नु छ । पछि गएर तिम्रो कुरालाई अवश्य बुझ्नेछन् । भन, घोर निद्राबाट जागुहोस् । बाबा र वर्सालाई याद गर्नुहोस् । तिमी बच्चाहरूलाई सारा दिन खुशी रहनुपर्छ । सारा दुनियाँमा, सारा संसारमा तिमी जस्तो पद्मापद्म भाग्यशाली विद्यार्थी कोही छैन । सम्झन्छौ जो हामी थियौं त्यही फेरि बन्दै छौं । छानेर फेरि तिनै निस्कनेछन् । यसमा तिमी अलमलिनुपर्दैन । प्रदर्शनीमा अलिकति पनि सुनेर जान्छन् भने तिनीहरू पनि प्रजा बन्दै जान्छन् किनकि अविनाशी ज्ञान धनको त विनाश हुँदैन । दिन-प्रतिदिन तिम्रो संस्था तागत (जोर) भई जानेछ । फेरि धेरैभन्दा धेरै तिम्रो पासमा आउनेछन् । विस्तारै-विस्तारै धर्मको स्थापना हुन्छ । जब कोही ठूलो मान्छे बाहिरबाट आउँछ भने उनको मुख हेर्नको लागि कति धेरै मानिसहरू जान्छन् । यहाँ त यो कुरा छैन । तिमी जान्दछौ- यस दुनियाँमा जति पनि चीज छन्, सबै विनाशी छन् । तिनलाई देख्नु छैन । नराम्रो नहेर... (सी नो इभिल...) यो फोहर-मैला त भस्म हुनु नै छ । जे जे देख्छौ, मनुष्य आदि, सम्झन्छौ- यो त सबै कलियुगी हो । तिमी हौ संगमयुगी ब्राह्मण । संगमयुगलाई कसैले पनि जान्दैनन् । केवल यति याद गर- यो संगमयुग हो, अब घर जानु छ । पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ, यो काम विकार आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिनेवाला हो, यसलाई जित । विषको लागि हेर कति सताउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, यसलाई जित्नुपर्छ । अब यस समय कति धेरै मनुष्य छन् दुनियाँमा । तिमी एक-एकलाई कहाँसम्म सम्झाउँछौ । एकलाई सम्झाउँछौ भने अर्कोले भन्छ जादू हो, फेरि पढाइ छोडिदिन्छन् यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आदि सनातन धर्मकालाई सम्झाऊ । आदि सनातन हो नै देवता धर्म । तिमी सम्झाउँछौ- यी लक्ष्मी-नारायणले यो पद कसरी पाए ? मनुष्यबाट देवता कसरी बने ? अवश्य अन्तिम जन्म हुनुपर्छ । ८४ जन्म पूरा गरेर फेरि यिनी बने । जसलाई सेवाको सोख छ ऊ त यसमा लागि रहन्छ । अरू सबैतिरबाट मोह आदि टुट्छ । हामी यी आँखाद्वारा जे कुरा देख्छौ तिनलाई भुल्नु छ । मानौं देखेकै छैन । नराम्रो नहेर... (सी नो इभिल...) मनुष्यले त बाँदरको चित्र बनाउँछन् । केही पनि बुझ्दैनन् । बच्चीहरूले कति मेहनत गर्छन् । बाबा उनीहरूलाई स्याबासी दिनुहुन्छ, जसले

सम्भाएर लायक बनाउँछन् । पुरस्कार (प्राइज) पनि उनीहरूलाई नै मिल्छ, जसले काम गरेर देखाउँछन् । तिमी जान्दछौ— बाबा हामीलाई कति ठूलो पुरस्कार दिनुहुन्छ । पहिलो नम्बर हो सूर्यवंशी राजधानीको पुरस्कार । दोस्रो नम्बर हो चन्द्रवंशीको पुरस्कार । नम्बरवार त हुन्छन् नै । भक्तिमार्गका शास्त्र पनि कति बसेर बनाउँछन् । अब बाबा सम्भाउनुहुन्छ— यी शास्त्र पढेर, यज्ञ-तप गरेर मसँग कोही मिल्दैन । दिन-प्रतिदिन कति पाप आत्मा बन्दै जान्छन् । पुण्य आत्मा कोही बन्न सक्दैनन् । बाबाले नै आएर पुण्य आत्मा बनाउनुहुन्छ । एउटा छ हृदको दान-पुण्य दोस्रो छ बेहदको । भक्तिमार्गमा अप्रत्यक्ष रूपमा ईश्वर अर्थ दान-पुण्य गर्छन् तर ईश्वर कसलाई भनिन्छ यो जान्दैनन् । अहिले तिमी जान्दछौ । तिमी भन्दछौ— शिवबाबाले नै हामीलाई केबाट के बनाउनुहुन्छ । भगवान् त एउटै हुनुहुन्छ । उहाँलाई फेरि सर्वव्यापी भनिदिए । त्यसैले उनीहरूलाई सम्भाउनुपर्छ, यो तपाईंहरूले के गर्नुभयो । तिम्रो पासमा आउँछन् पनि, अलिकति सुनेर बाहिर गए, खतम । यहाँको यहीं रह्यो । सबै भुल्छन् । तिमीहरूलाई भन्छन्— ज्ञान धेरै राम्रो छ, हामी फेरि आउने छौं । तर मोहको धागो टुट्दैन । मोहजित राजाको कथा कति राम्रो छ । मोहजित राजा फस्टक्लास यी लक्ष्मी-नारायण हुन् । तर मनुष्यले बुझ्दैनन् । आश्चर्य छ । रावणराज्यमा सीँढी उत्रेर एकदम तल खस्छन् । बच्चाहरूको खेल हुन्छ नि । माथि गएर फेरि तल खस्छन् । तिम्रो पनि खेल धेरै सहज छ । बाबा भन्नुहुन्छ— राम्ररी धारणा गर । कुनै पनि छी-छी काम नगर । बाबा भन्नुहुन्छ— म बीजरूप, सत-चित-आनन्द स्वरूप हुँ । ज्ञानको सागर हुँ । अब ज्ञानका सागर माथि बसिरहनुहुन्छ र ? अवश्य कुनै समय आएर ज्ञान दिनुभयो होला । ज्ञान के चीज हो यो पनि कसैलाई थाहा छैन । अब बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई पढाउन आउँछु, त्यसैले नियमित पढ्नुपर्छ । एक दिन पनि पढाइ मिस गर्नु हुँदैन । कुनै न कुनै प्वाइन्ट अवश्य राम्रो मिल्नेछ । मुरली पढेनौ भने अवश्य प्वाइन्ट छुट्नेछ (मिस हुनेछ) । धेरै प्वाइन्टहरू छन् । यो पनि तिमीहरूलाई सम्भाउनु छ— तिमीहरू नै आदि सनातन देवी-देवता धर्मका थियो । अहिले कति धेरै धर्म छन् । फेरि इतिहास अवश्य दोहोरिन्छ । यो चढ्ने र उत्रिने सिँढी हो । जसरी जिन्नलाई हुकुम दिइयो— सिँढी उत्र अनि चढ । तिमी सबै पनि जिन्न हौ नि । ८४ को सिँढी चढ्छौ र फेरि उत्रिन्छौ । कति धेरै मनुष्य छन् । हरेकले कति पार्ट बजाउनुपर्छ । बच्चाहरूलाई त बडो आश्चर्य लाग्नुपर्छ । तिमीलाई बेहदको नाटकको पूरा पहिचान मिलेको छ । सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अहिले तिमीले नै जान्दछौ । कोही पनि मनुष्यले जान्न सक्दैनन् । सत्ययुगमा कसैको मुखद्वारा कुनै पनि कुवचन निस्कदैन । यहाँ त एक-अर्कालाई गाली दिइरहन्छन् । यो हो विषय वैतरणी नदी रौरव नर्क । सबै मनुष्य रौरव नर्कमा परेका छन् । यहाँ त छन् यथा राजा-रानी तथा प्रजा । तिम्रो विजय हुनु छ अन्त्यमा, जब सम्भन्छन् आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना कसले गर्‍यो ? यही पहिलो नम्बरको मुख्य कुरा हो, जो कसैले जान्दैनन् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म त हुँ नै गरिब निवाज । यो पछि मात्रै बुझ्नेछन् जब अति ढिला (टु लेट) हुनेछ । अब तिमीलाई तेस्रो नेत्र मिलेको छ । स्वीट घर र स्वीट राजाई बुद्धिमा याद छ । बाबा भन्नुहुन्छ— अब शान्तिधाम-सुखधाम जानु छ । तिमीले जुन पार्ट बजायौ अब बुद्धिमा त आउँछ नि । अरू सबै मरेतुल्य छन्, सिवाय तिमी ब्राह्मणहरू । ब्राह्मण नै खडा हुनेछन् । ब्राह्मण नै देवता बन्छन् । यो एक धर्म स्थापना भइरहेको छ । अरू धर्म कसरी स्थापना हुन्छन्, यो पनि बुद्धिमा छ । सम्भाउनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ । यस्तो बाबालाई घरी-घरी याद गर्नुपर्छ । धन्दा आदि ठिकै छ गर, केवल पवित्र बन । आदि सनातन देवी-देवता धर्म पवित्र थियो । अब फेरि पवित्र बन्नु छ । हिँड्दा-डुल्दा म बाबालाई याद गर तब तिमी सतोप्रधान बन्नेछौ । तागत तब आउनेछ जब सतोप्रधान बन्नेछौ । यादको यात्रा विना तिमीले उच्च पद कहिले पनि पाउन सक्दैनौ । जब सतोप्रधानसम्म पुग्छौ तब नै पाप काटिनेछ । यो हो योग अग्नि— यो अक्षर गीताको हो । योग-योग भनेर टाउको दुखाउँछन् । बेलायतबाट पनि फँसाएर लिएर आउँछन्, योग सिकाउनको लागि । अब जब तिम्रो कुरा कसैले बुझे त हो । परमात्मा सुप्रीम सोल त एउटै हुनुहुन्छ । उहाँ नै आएर सबैलाई सुप्रीम बनाउनुहुन्छ । एक दिन समाचार पत्रवाला यस्ता-यस्ता कुरा छापेका छन् । यो त अवश्य हो । राजयोग एक परमपिता परमात्मा बाहेक कसैले सिकाउन सक्दैन । यस्तो कुरा ठूलो-ठूलो अक्षरमा छपाउनुपर्छ । अच्छा !

२०७० चैत्र ११ मंगलबार २५.०३.२०१४ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी
बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सूर्यवंशी राजधानीको पुरस्कार (प्राइज) लिनको लागि बापदादाको स्याबासी (अफरिन) लिनु छ । सेवा गरेर देखाउनु छ । मोहको धागो तोड्नु छ ।
- २) ज्ञानसागर विदेही बाबा स्वयम् पढाउन आउनुहुन्छ, यसैले सधैं पढ्नु छ । एक दिन पनि पढाइ मिस गर्नु हुँदैन । बाबा समान विदेही बन्ने पुरुषार्थ गर्नु छ ।

वरदानः— सेवाद्वारा मेवा प्राप्त गर्नेवाला सर्व हृदको चाहनाबाट पर सदा सम्पन्न र समान भव

सेवाको अर्थ हो मेवा दिनेवाला । यदि कुनै सेवाले असन्तुष्ट बनाउँछ भने त्यो सेवा, सेवा होइन । यस्तो सेवा बरु छोडिदेऊ तर सन्तुष्टता नछोड । जसरी शरीरबाट तृप्त हुनेवाला सधैं सन्तुष्ट रहन्छन् त्यस्तै मनबाट तृप्त हुनेवाला पनि सन्तुष्ट हुनेछन् । सन्तुष्टता तृप्तिको निशानी हो । तृप्त आत्मामा कुनै पनि हृदको इच्छा, मान, शान, सुविधा, साधनको भोक हुँदैन । ती हृदको सर्व चाहनाबाट पर सदा सम्पन्न र समान हुनेछन् ।

स्लोगनः— सच्चा दिलद्वारा निःस्वार्थ सेवामा अगाडि बढ्नु अर्थात् पुण्यको खाता जम्मा हुनु ।